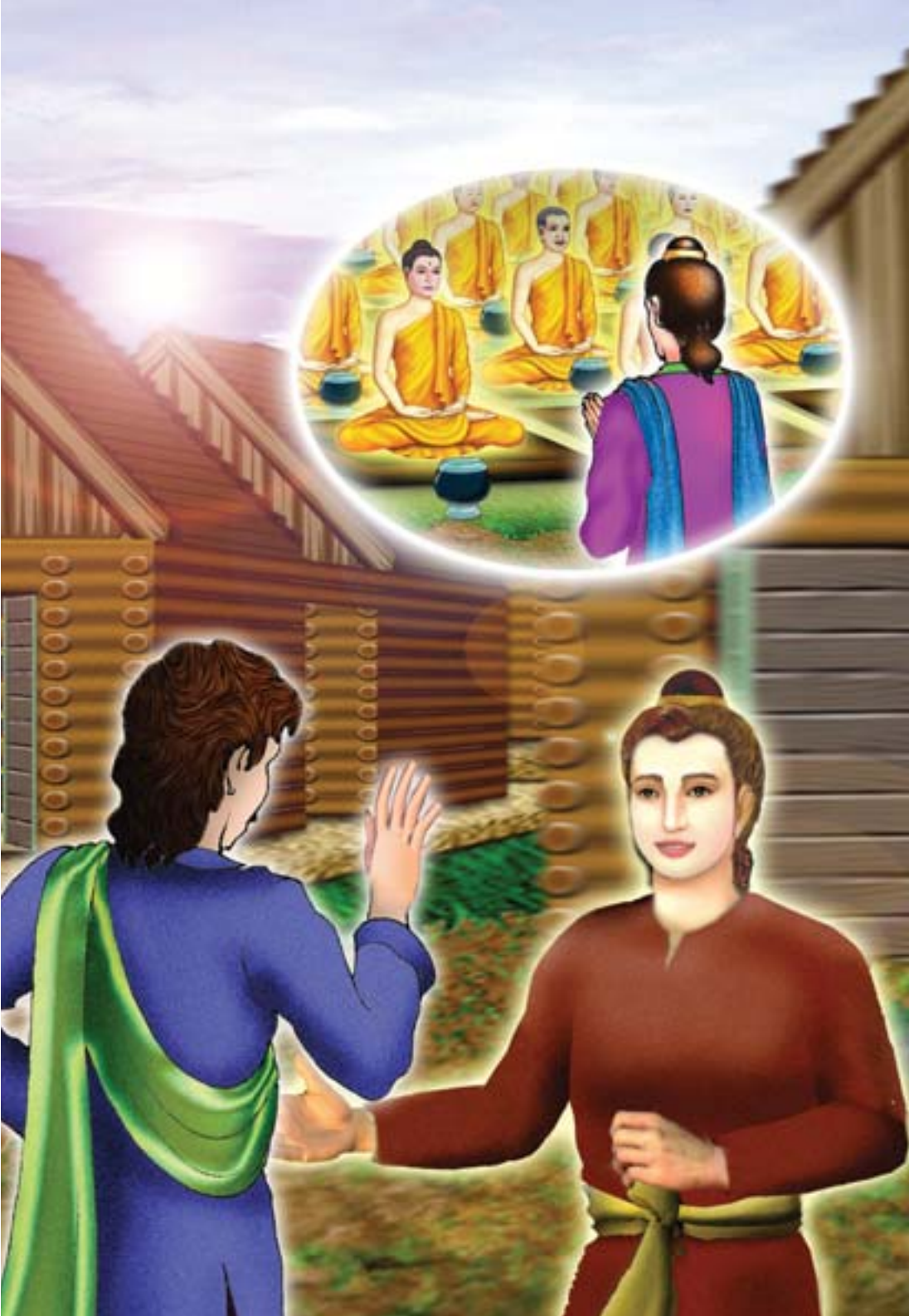

๒๒

ทำบุญก่อนได้ก่อน

ถ้าบุญจะพึงทำบุญไฉไร
ควรทำบุญนั้นบ่อยๆ
ควรทำความพอใจในบุญนั้น
เพราะการสั่งสมบุญนำสุขมาให้

ทำบุญก่อนได้ก่อน

๑๕๕

การเดินทางไกลในสังสารวัฏนั้นมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมิเลิยงติดตัวไป เพื่อจะได้นำไปใช้ในการดำเนินชีวิตได้อย่างสะดวกสบาย มีความสมบูรณ์เพียบพร้อม ทำให้สามารถสร้างบารมีได้มากยิ่งขึ้นกว่าในปัจจุบัน โดยเฉพาะการสร้างบารมีเพื่อรื้อสัตว์ชนสัตว์เข้าสู่อายตนิพพานด้วยแล้ว จำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องมีบุญใหญ่ไว้เป็นเสบียงหล่อเลี้ยงตนเอง และหมู่คณะ ซึ่งบุญที่เราสั่งสมไว้นั้นจะกลั่นกลายเป็นดวงบุญติดแน่นอยู่ที่ศูนย์กลางกายของเรา คอยส่งผลให้เป็นผู้ถึงพร้อมไปด้วยรูปสมบัติ คุณสมบัติ ทรัพย์สมบัติ ทำให้สร้างบารมีได้อย่างสะดวกสบายยิ่งๆ ขึ้นไป ดังนั้นการสั่งสมบุญจึงเป็นเรื่องหลักของนักสร้างบารมี ผู้มีพระนิพพานเป็นเป้าหมาย

พระลัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสไว้ใน ขุททกนิกาย ธรรมบท ว่า

“บุญญญเจ ปุริโส กยิรา กยิราเถนํ ปุนปฺปุนํ
ตมฺหิ ฉนฺทํ กยิราถ สุโข ปุญฺญสฺส อจฺจุโย

ถ้าบุรุษจะพึงทำบุญไซ้ ควรทำบุญนั้นบ่อยๆ ควร
ทำความพอใจในบุญนั้น เพราะการสั่งสมบุญนำสุขมาให้”

การสั่งสมบุญเป็นเรื่องใหญ่และสำคัญเรื่องหนึ่งที่พวกเราจะต้องทำเป็นประจำสม่ำเสมอ ควบคู่ไปกับการทำภารกิจหน้าที่ การงาน และการศึกษาเล่าเรียน เพราะบุญเป็นเครื่องหนุนนำ

ทำบุญก่อนได้ก่อน

๒๐๐

ให้เราประสบความสำเร็จในชีวิต ในธุรกิจการงานและสิ่งทีพึงปรารถนา ถ้าไม่มีบุญมาหล่อเลี้ยง ดวงบุญในตัวจะมีน้อย เวลาจะทำสิ่งใดมักจะติดๆ ขัดๆ ไม่ได้รับความสะดวกสบายและยากที่จะประสบความสำเร็จในสิ่งที่ตั้งใจไว้ ให้รู้ว่าขณะนั้นกำลังบุญในตัวของเรามีน้อยแล้ว ต้องรีบชวนชวายในการทำบุญให้มากยิ่งขึ้นๆ ขึ้นไป

บุญกุศลที่เกิดจากการให้ทานนั้น เป็นสิ่งที่ทำได้ง่ายที่สุดและเป็นสิ่งสำคัญที่พระพุทธเจ้าและพระอรหันต์ทั้งหลายให้ความสำคัญเป็นอันดับแรก เพราะหนทางไปสู่อายตนิพพานจะต้องมีทานบารมีเป็นเครื่องหล่อเลี้ยง เพราะจะทำให้การสั่งสมบุญด้านอื่นๆ ได้รับความสะดวกสบายตามไปด้วย ถ้าหากเราไม่มีโภคทรัพย์สมบัติมากแล้ว เมื่อถึงคราวจะรักษาศีล หรือปลีกเวลามานั่งสมาธิเจริญภาวนา จะทำได้ยากลำบาก ทำได้ก็ไม่ได้เท่าที่ใจปรารถนา ดังนั้นคนมีปัญญาจึงต้องหมั่นให้ทานบ่อยๆ

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงประกาศยกย่องพระอัญญาโกณฑัญญะ ให้เป็นผู้เลิศกว่าภิกษุทั้งหลาย ทางด้านรัตตัญญู คือผู้รู้ราตรีนาน เป็นผู้บรรลุนิพพานก่อนใครๆ ในบรรดาพระสาวกทั้งหมด เพราะเมื่อท่านทำบุญกุศลอะไร ท่านมักทำก่อนใคร เป็นประเภทตริตะตริตัง สีสะสีฆัง คือ รีบทำความดีโดยไม่มัวรอช้า

ทำบุญก่อนได้ก่อน

๒๐๑

ไอ้เฮ้ล้งเลใจ ให้ทานเพื่อขจัดความตระหนี่ออกจากใจ เพราะกลัวว่าขณะที่กำลังมีศรัทธา เต็มด้วยความตระหนี่จะเข้ามาครอบงำจิตใจเสียก่อน ต้องรีบฆ่าความตระหนี่ ตีกระหน่ำให้พ่ายแพ้ไป ไม่ให้งอกเงยขึ้นมา เหมือนตาลยอดด้วน ท่านอัญญาโกณฑัญญะทำอย่างนี้จนเป็นจริตถัธยา คัย

*เหมือนในสมัยของพระวิปัสสิพุทธเจ้า ท่านเกิดเป็นพ่อค้าชื่อ **มหากาล** มีน้องชายคนหนึ่งชื่อว่า **จุลกาล** ผู้คนสมัยนั้น มีความศรัทธาเลื่อมใสในพระพุทธศาสนา มาก ถึงขนาดที่ว่า ต้องต่อแถวกันถวายทาน วันหนึ่งชาวบ้านได้ถวายภัตตาหารหวานคาวแด่คณะสงฆ์ ซึ่งจาริกมาจำพรรษาอยู่ที่หมู่บ้านของท่าน มหากาลเห็นหมู่สงฆ์ผู้มีความสงบสำรวม จึงเกิดความศรัทธาอยากถวายทานบ้าง แต่ไม่มีเงินทองที่จะซื้ออาหารถวาย ท่านจึงปรึกษาน้องชายว่า จะเอารวงข้าวสาลีซึ่งกำลังเป็นน้ำนมอยู่ มาทำเป็นข้าวยาคุถวายพระภิกษุ

จุลกาลเห็นว่า ไม่น่าจะต้องรีบทำอย่างนั้น รอให้รวงข้าวสุกเสียก่อน จึงค่อยถวายทานทีเดียวเลย แม้น้องชายจะคัดค้านอย่างไร แต่มหากาลก็ไม่ได้สนใจ ท่านคิดว่าขณะที่กำลัง

ทำบุญก่อนได้ก่อน

๒๐๒

มีศรัทธานี้ ต้องรีบให้ทาน เพราะไม่อยากให้พลาดโอกาสที่จะได้บุญใหญ่ ดังนั้นท่านจึงขอแบ่งผลผลิตในส่วนของตนออกมา และให้คนงานช่วยกันผ่าท้องรวงข้าวสาลี นำมาทำเป็นข้าวยาकुผสมกับน้ำมัน ถวายแด่พระลัมมาพุทเธเจ้าและพระภิกษุสงฆ์ ด้วยความปลื้มปิติเบิกบานใจ

ในเหตุการณ์ทำนาในครั้งนี้ มหากาลได้ถวายทานรวมทั้งสิ้นถึง ๙ ครั้ง ทั้งในเวลาทำข้าวเม่า ช่วงเกี่ยวข้าว นวดข้าว จนกระทั่งขนข้าวขึ้นยุ้งฉาง ตลอดฤดูทำนาครั้งนี้ ท่านรู้สึกเต็มอิมใจชุ่มอยู่ในบุญ เมื่อละจากโลกนี้ไปแล้ว จึงได้ไปบังเกิดในสวรรค์ เสวยสุขอยู่ในเทวโลก พรั่งพร้อมไปด้วยสมบัติอันเป็นทิพย์ทุกอย่าง เมื่อลงมาเกิดในเมืองมนุษย์ ท่านเป็นผู้ไม่ประมาท ได้สั่งสมบุญกุศลเรื่อยมา และเวียนว่ายตายเกิดอยู่ใน ๒ ภพภูมิเท่านั้น

มาถึงสมัยพระพุทธเจ้าของเรา ท่านมาเกิดในตระกูลของพราหมณ์มหาศาลมีชื่อว่า โกลนทัญญะ ได้รับการถ่ายทอดศิลปวิทยาจากบิดา จนเชี่ยวชาญในการดูลักษณะมหาบุรุษ หลังจากที่เจ้าชายสิทธัตถะประสูติได้ ๕ วัน ท่านได้รับคัดเลือกให้เป็น ๑ ในพราหมณ์ ๑๐๘ ท่าน ที่ได้รับเชิญให้ไปรับประทานอาหารในพระราชวัง

ทำบุญก่อนได้ก่อน

๒๐๓

นอกจากนี้ท่านยังได้รับการคัดเลือกให้เป็น ๑ ใน ๘ ของพราหมณ์ผู้ที่มีความรู้ความชำนาญในการทำนายลักษณะพราหมณ์ ๗ ท่านตรวจดูลักษณะของเจ้าชายสิทธัตถะแล้วต่างทำนายว่า “ถ้าพระราชกุมารนี้อยู่สวैयाราชสมบัติ จะได้เป็นพระเจ้าจักรพรรดิ แต่ถ้าเสด็จออกบวช จะได้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ศาสดาเอกของโลก”

ฝ่ายโกณฑัญญะพราหมณ์หนุ่ม ตรวจดูพระลักษณะโดยละเอียดแล้ว ท่านยกนิ้วชี้ขึ้นนิ้วเดียว พลังทำนายว่า “ลักษณะอันประเสริฐเช่นนี้ มิใช่ลักษณะของผู้ครองเรือน เจ้าชายจักเสด็จออกบวช และตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอย่างแน่นอน” ซึ่งก็เป็นไปตามคำทำนายของท่านจริงๆ เพราะปราสาททั้ง ๓ ฤดูที่พรั่งพร้อมไปด้วยนางสนมกำนัล ก็ยังไม่อาจผูกพันเหนี่ยวรั้งเจ้าชายสิทธัตถะไว้ได้ เพราะบารมีที่สั่งสมมานั้นเต็มเปี่ยมแล้วพระองค์จึงตัดสินใจพระทัยออกผนวช เพื่อแสวงหาหนทางหลุดพ้นในที่สุด

เมื่อเจ้าชายสิทธัตถะได้ตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว พระองค์ทรงแสดงธรรมเทศนาโปรดปัญจวัคคีย์เป็นชุดแรก และด้วยบุญกุศลที่สั่งสมมาข้ามภพข้ามชาติ ที่เมื่อจะทำบุญทำกุศล ท่านจะทำก่อนเสมอ ทำให้ท่านได้บรรลุธรรมเป็น

ทำบุญก่อนได้ก่อน

๒๐๔

พระโสดาบัน เป็นพระอริยสาวกในพระพุทธศาสนาเป็นรูปแรก
เมื่อพระพุทธเจ้าเทศน์ให้ฟังครั้งที่สอง ท่านก็ได้บรรลุธรรมเป็น
พระอรหันต์ผู้บรรลุวัตถุประสงค์ของชีวิต

เราจะเห็นได้ว่า ความปรารถนาต่างๆ จะสัมฤทธิ์ผล
ขึ้นมาได้นั้น ล้วนเกิดจากการประกอบเหตุไว้ดีแล้วทั้งสิ้น ใคร
ปรารถนาผลอย่างไร ก็ประกอบเหตุอย่างนั้น เมื่อเรามีจิต
ศรัทธาปรารถนาที่จะสั่งสมบุญและลงมือกระทำทันทีโดยไม่รอช้า
เวลาบุญส่งผลย่อมได้รับอานิสงส์ก่อนใคร เช่นเดียวกับพระ-
อัญญาโกณฑัญญะ ที่นำมาแสดงในครั้งนี้

